

PRAMEN

MESAČNÍK MICHALOVSKÉJ PRAVOSLÁVNEJ EPARCHIE

AUGUST 2007

ČÍSLO 8

ROČNÍK 5

CENA 8 Sk

Skromnosť a poníženosť

Skromnosť a poníženosť patria do školy Spasiteľa Isusa Christa. Sám takým bol a sám tak učil skromnosť a poníženosť. V tom je našim prvoradým vzorom a učiteľom. Isus Christos prišiel spasit' všetkých ľudí. Najprv sa počas svojho pobytu na zemi venoval Izraelskému národu, ale nebál sa ísť aj do domov hriešnikov - Šimona, Zacheja., a s každým s kým sa stretával, nikto neodchádzal naprázdno. Boli vyzdravení, alebo odchádzali s dobrou radou. Bohatý mládenec, síce odišiel zarmútený, ale dostal radu od Isusa Christa, ktorý mu poradil, že ak chce byť dokonalý, má rozdať svoj majetok chudobným a nasledovať Ho. Nepáčilo sa mu to., neurobil to a odišiel.

Radil nesedať na prvých miestach, lebo keď pride niekto úctyhodnejší, môžeme byť zahanbení. Múdrejší človek si vždy sadá na posledné miesto. Lebo v zásade je to vždy tak, že múdrejší je skromnejší a nevyhľadáva popredné miesta. Tak vždy bolo a bude.

Sám Isus Christos sa vyhýbal sláve. „Poníženi sú opakom pyšných“, „Pýcha peklo dýcha“. Isus Christos poumýval počas poslednej večere nohy svojim apoštolom. Sv. apoštol Pavol sám o sebe píše, že nie je hoden volať sa apoštolom, lebo prenasledoval Cirkev. V poníženi sa treba cvičiť a učiť.

Sv. Makariovi sa raz prihovril diabol: „Všetko, čo ty robíš, aj ja robím. Postíš sa, ja nikdy nejem. Bdieš, ja nikdy nespím, len jedno nemôžem robiť, čo ty robíš. Ponížiť sa“. Aj nám je veľmi ťažko ponížiť sa. Napríklad v každom človekovi vidieť brata a sestru, Božie dieťa.

Isus Christos mal súcit s trpiacimi každého druhu. Aj kresťanstvo má mať mimoriadny súcit s trpiacimi. Svätá Cirkev nám hovorí, že sa máme nielen modliť, prijímať sviatosti, byť zbožnými, ale veriaci kresťania majú mať súcit s trpiacimi, opustenými, odsúdenými a zúfalými. Aj im sa máme stať priateľmi. Práve oni to od nás najviac potrebujú. Kresťanovi nič nesmie chýbať, čo kresťana robí kresťanom. Každého z nás sa raz bude pýtať Isus Christos, čo sme dobrého urobili na tejto zemi pre trpiaceho človeka. Budme radi, že môžeme pomáhať, lebo vždy je lepšie, keď môžeme pomáhať, ako keby sme my museli čakať, aby nám pomohli. Vždy je lepšie v živote dávať ako brať.

Budme skromní a ponížení pokiaľ máme možnosť takými byť, lebo dnes sme tu, a zajtra to tak nemusí byť. Človek ide z domu do práce, a už sa viac nemusí vrátiť domov. Isus Christos sa vyhýbal sláve a často zakazoval hovoriť o tom, že vyliečil nemocných, aby sa o tom nikto nezvedel. Nehľadal ľudskú slávu, ani vďaku..

Isus Christos nám otvoril veľkú možnosť pomáhať našim bližným. Ale len „polievkami“ to nevyriešime. Je to len jedna z možností. Naši bližní nepotrebujú len jesť. Naši bližní potrebujú aj radu, poučenie vo viere, v utrpení potrebujú posilu, napomenutie, ak sa dostanú na zlú cestu, odpustenie, ak nám ublížili. „My, silnejší, sme povinní znášať slabosti slabých a nehľadať záľubu sami v sebe. ... Ved' ani Christos nehľadal záľubu v sebe, ale ako je napísané: „Padajú na mňa urážky tých, čo teba urážajú.“

Všetko, čo bolo kedysi napísané, bolo napísané nám na poučenie, aby sme skrze trpezlivosť a útechu z Písma mali nádej“ (Rim 15, 1-4). Kráľ Šalamún si vybral múdrosť a nie bohatstvo, preto bol potom aj bohatý, lebo bol múdry. Aj modliť sa treba za všetkých ľudí, a to nielen za zlých, ale aj za dobrých, aby v tom vytrvali a stali sa ešte lepšími. Za menej dobrých, aby sa napravili a stali sa aj oni dobrými. Boh chce, aby sa všetci zmenili a obrátili a boli dobrými, všetci ľudia na celom svete.

prot. ThDr. Štefan Horkaj

PREOBRAŽENIE HOSPODINA ISUSA CHRISTA

Každý zbožný kresťan s radosťou víta sviatky, ktoré boli ustanovené apoštolmi prostredníctvom milosti Sv. Ducha a potom ich odovzdali svojim následníkom v Cirkvi Christovej.

Plynul čas a blížila sa doba, keď mal Spasiteľ podstúpiť za ľudské hriechy bolestné utrpenia a potupnú smrť na kríži. Jeho učeníci mali o ňom neskôr vydávať svedectvá všetkým národom a rozširovať Kráľovstvo Božie pre všetky časy. K tomu bolo treba predovšetkým to, aby učeníci boli pevní vo viere v Isusa Christa ako Syna Božieho. Do tejto doby už videli mnoho dôkazov, ktoré svedčili o tom, že On je Isus Christos Syn Boží., Jeho svätý život, vznešené a pravdivé učenie, množstvo zázakov. Ale, aby ich viera bola ešte pevnejšia, aby ju nestratili, keď Ho uvidia na smrť odsúdeného, zbičovaného, trním korunovaného a napokon ukrižovaného, mŕtveho, chcel im dať Spasiteľ nový dôkaz o svojej Božskosti. Chcel im ukázať tú slávu, nakoľko to bolo pre človeka prípustné, ktorú má od večnosti v Kráľovstve nebeskom, a ktorú Boh pripravil všetkým tým, ktorí budú Jeho smrťou vykúpení.

Láskavý Spasiteľ sa poberal na konci tretieho roku svojho učiteľského úradu do Jeruzalema, kde mal dokončiť dielo našej spásy. A svojím učeníkom pripomínal: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma“ (Mk 8,34). Keďže kríž je trpký, potešoval učeníkov tým, že im sľúbil večnú odplatu. Riekol: „Syn človeka príde v sláve Svojho Otca, so Svojimi anjelmi a vtedy odplatí každému podľa jeho skutkov“ (Mt 16,27). A slávnostne doložil: „Veru hovorím vám, sú niektorí medzi tými, čo tu stoja, ktorí neokúsia smrť, kým neuvidia Syna človeka prichádzať v Jeho Kráľovstve“ (Mt 16,28).

Skôr než vstúpil Isus Christos do Jeruzalema, aby dokončil dielo našej spásy, asi o 6 dní po tomto rozprávaní, pozval pozval troch Svojich učeníkov – Petra, Jakuba, Jána, na horu Tábor, aby im

zjavil Svoju večnú slávu. Každý z nich sa niečím vyznačoval – Peter horlivosťou vo viere v Spasiteľa, Ján láskou voči Isusovi, Jakub svojou odhodlanosťou, ktorú vyjadril slovami: „...že môže piť z kalicha, z ktorého bude piť Spasiteľ“ (Mt 20,22).

O samotnom premenení nám najlepšie svedectvo podáva Sväté Písmo, ktoré hovorí: „A premenil sa pred nimi. Tvár mu zažiarila ako slnko, rúcho Jeho zbelelo ako svetlo. A hľa, zjavili sa im Mojžiš a Eliáš a zhovárali sa s ňím. Vtedy sa ozval Peter a povedal Isusovi: „Pane, dobre je nám tu byť. Ak chceš, spravím tu tri stánky, Tebe jeden, Mojžišovi

jeden a Eliášovi jeden“. Kým ešte hovoril, hľa žiarivý oblak ich zaočlonil a z oblaku sa ozval hlas: „Toto je Syn môj milovaný, v ktorom mám záľubenie. Jeho počúvajte!“ Keď to učeníci počuli, padli na tvár a veľmi sa báli. I pristúpil k nim Isus, dotkol sa ich a riekol im: „Vstaňte a nebojte sa!“ Keď však pozdvihli Svoje oči, nikoho iného nevideli, iba samého Isusa. Týmto spôsobom Isus Christos zjavil učeníkom odvekú Svoju všemohúcnosť a slávu Svoju. Dal im okúsiť a pocítiť radosť nebeskej blaženosti, o ktorej sv. apoštol Pavol píše:

„Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani na um človeku neprišlo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú.“ (1 Kor 2,9)

V skutočnosti Božská svetlosť zapálila sladké city radosti života, takže Peter zvolal: „Pane, dobre je nám tu byť“.

Tieto všetky zázraky a zjavenia nám ukazujú tú ťažko vysloviteľnú a ťažko opisateľnú radosť, slávu a blaženosť Kráľovstva nebeského. A na toto miesto večnosti a blaženosti sme všetci pozvaní. Pravda, cesta je veľmi náročná. Tu na zemi človek, akoby žil vo tme hriechu. Vieme, že vo tme môžeme ľahko zablúdiť a na cestu, ktorá vedie do Kráľovstva nebeského, potrebujeme svetlo. Tým svetlom je pre nás viera Christova, Jeho učenie, ako aj Ním dané prikázania. Lebo Isus riekol: „Blahoslavení sú tí, čo počúvajú Slovo Božie a zachovávajú ho“. (Lk 11,28) Pravda, človek môže zablúdiť aj za svetla. Áno, je tomu tak, lebo na púšti hriechov mnohokrát duša zablúdi, ale prichádza k nej Isus Christos ako Dobrý pastier a hľadá blúdiaceho. Blahoslavený je ten, ktorý počuje Jeho hlas a navráti sa. Človek je na ceste do Kráľovstva nebeského mnohokrát slabý. Aby bol posilnený, potrebuje pre dušu pokrm a svetlo Slova Božieho. Čím je cesta ťažšia, tým viac treba aj odpočívať. Isus riekol: „Poďte na osamelé miesto a odpočinite si trochu“. (Mk 6,31)

Aj nás volajú zvony každú nedeľu a sviatky do chrámu, kde sa môžeme odreačovať od každodenných, svetských starostí a načerpať duchovného pokrmu pre posilnenie našej duše.

Dbajme o skrášlenie svojej nesmteľnej duše. Pripravme si odev zo svetlých skutkov lásky, trpezlivosti, tichosti, pokory, duševnej i telesnej čistoty, aby sme s vyvolenými apoštolmi išli vo viere na horu Tábor a okúsili nebeskej slávy vyžarujúcej z premenenia Isusa Christa.

Mitr. Prot. Ján Choma

„HOSPODI, AKO DOBRE NÁM JE TU!“

Boží Syn, Hospodin Isus Christos, keď prišiel na našu zem, aby nás privedol k večnej spásy, nezjavil sa vo Svojej Božskej sláve, ale prikryl ju našim človečenstvom – lebo svetlo Jeho Božstva by oslepilo hriechne ľudstvo. Na Táboreskej hore – hore Premenenia, zjavil sa v tej sláve, ktorá Mu patrí od počiatku vekov, a v ktorej Ho uzieme, keď nastane čas a my predstúpime pred Jeho Svätú tvár. Na Táboreskej hore Hospodin Isus Christos pred zrakom Svojich učeníkov nezjavil iba slávu Svojho Božstva, ale aj slávu Nebeského Kráľovstva. Apoštolí, vidiac Spasiteľovu slávu a svetlo Nebeského mesta, prezili neopísateľnú radosť – radosť, ktorá priam kričala z ich srdca: „Hospodine, ako dobre nám je tu!“ Tak totiž volal apoštol Peter, ktorý nenašiel iných slov, ktoré by vyjadrili radosť, ktorá naplnila jeho srdce. Tu, na tejto hore dal Christos pocítiť učeníkom to, čo ich čaká vo večnom živote.

Dobre vieme, že pozemský život raz prejde do života, ktorý je večný. V srdci pravého Christovho učeníka, ktorý kráča s Hospodinom na pozemskej púti, je živá túžba po večnom blahu, nebeskom pokoji, ktoré čakajú pravé dieťky Božie v Nebeskom Kráľovstve.

Udalosť Preobrazenia Hospodinovo nás všetkých vyzýva k tomu, že ak máme vojsť do slávy, ktorú nám zjavil Hospodin Isus Christos na Táboreskej hore, a ktorú prisľúbil svojim verným deťom, aj my musíme premeniť svoju dušu. Christovo preobrazenie nás vyzýva k našej

duchovnej obnove, k obnoveniu obrazu Božieho, ktorý je v nás, a ktorý sme hriechmi znetvorili.

Keď Hospodin stvoril prvého človeka, obdaril jeho dušu Svojim obrazom. Tento obraz v duši človeka sa skladá z lásky, milosrdenstva, čistoty, utrpenia, odpustenia, - všetkého toho, čím sa preslávil Hospodin Isus Christos počas Svojho pozemského života. Svätý kúpeľ Krstu nás urobil čistými. Ale naše nedokonalosti, naše hriechy, tento Boží obraz v nás pomaly zatemňujú, pokrývajú nečistotami. Preto sme povolaní k obnove Božieho obrazu v nás počas celého svojho pozemského života, okrásľujúc našu dušu dobrými skutkami. Musíme sa naučiť strážiť svoje srdce, postaviť stráž ku všetkým „vchodom“, cez ktoré sa hriech vkráda do nášho srdca, ... hriech si hľadá cestu cez oči, ktoré hľadajú na to, čo vyvoláva hriechne vášne a láka nás k hriechu, hľadá si cestu cez uši, sluch, ktoré načúvajú tomu, čo nás znepokojuje, hľadá si cestu cez naše ústa, keď sa dajú strhnúť svárom, ohovárkam, posudzovaniu, prázdnym rečiam. Hriech si hľadá cestu cez naše zmysly a vychádza z hĺbky nášho podvedomia, keď dáme voľnosť náchylnosti k hriechnemu životu, ktorá už od prvého pádu v Raji drieme hlboko v nás. Musíme sa stať obrancami nášho srdca pred každým hriechom, lebo hriech nás pozbavuje radosti vnímať blízkosť Hospoda Boha.

V deň, keď sa Hospodin Isus Christos premenil na Táboreskej hore a zjavil Svoju slávu

a jas nerukotvoreného duchovného Jeruzalema, prosíme, aby osvietil Svojim svetlom naše hriechne duše a Svojou Božskou blahodáťou pomohol nám hriechnym dôstojne prejsť cestou pozemského života, verní tomu, k čomu sme povolaní – a to, stať sa nebeskými obyvateľmi Svätého Domého Jeruzalema.

diakon Dušan Tomko

V tomto čísle si ešte prečítate

Úcta k Božej Matke medzi prvými kresťanmi

str. 2.

Z Pravoslávneho sveta

str. 2.

Príbeh o zázračnom uzdravení lekárnky v Grécku

str. 3.

Zo života miestnej Cirkvi

str. 4.

ÚCTA K MATKE BOŽEJ MEDZI PRVÝMI KREŠŤANMI

Medzi prvými kresťanmi sa Presvätá Bohorodička tešila veľkej úcte nielen preto, že bola Matkou Spasiteľa, ale preto, že Jej život žiaril veľkou svätosťou, hlbokou vierou a dokonalejším poznáním evanjeliových právd. Napriek tomu, Najsvätejšia Deva Mária sa nepodieľala na učení, ale toto právo poučovania nechávala mužom – apoštolom, ako tým, ktorí boli k tomu povolani. Aj týmto spôsobom Matka Božia dávala príklad ženskej skromnosti a pokory. Odo dňa Nanebovstúpenia Isusa Christa pracovala Matka Božia na poli dobročinnosti, posluhovala biednym, chorým, sirotám a vdovám. Každodenne navštevovala miesto, kde bolo tri dni v hrobe zložené telo Jej Syna a tam sa modlila za všetkých ubiedených a zmáhaných životom.

Sláva Matky Božej sa rozišla po všetkých končinách zeme. Mnohí novonavrátaní kresťania prichádzali do Jeruzalema z ďalekých krajov, aby Ju mohli vidieť, zoznámiť sa s Ňou. Ako veľmi túžili kresťania mať to šťastie a privilegium stretnúť Bohorodičku, vidíme na príklade listu sv. Ignatia Teofora, ktorý napísal v Antiochii sv. Jánovi Teológovi. „Veľa našich pannien – píše Ignatij – túži navštíviť Najsvätejšiu Devu, aby z Jej úst počuli slová o záračných tajomstvách. Lebo došla k nám zvest' o tom, že Božia Matka je plná lásky a každej čnosti“. V inom liste sa sv. Ignatij znova zdôveruje sv. Jánovi: „Najviac túžim vidieť Isusovu Matku, o ktorej hovorila, že vo všetkých vzbudzuje údiv, úctu a lásku. Každý Ju túži vidieť. Lebo, či je možné netúžiť stretnúť sa, porozprávať s Ňou, ktorá porodila pravého Boha?“ Ale ani hlboká pokora Matky Božej nedokázala zakryť Jej veľkosť a svätosť.

V r. 34 židia ukameňovali arcidiakona Štefana. Keď ho kameňovali nad Cédronským potokom, na druhom brehu spolu so sv. apoštolom Jánom stála Presvätá Bohorodička. Horlivo sa modlila k Bohu, aby v posledných chvíľach života posilňoval prvého mučenika, aby mu dal sil trpieť a prijal jeho dušu do Svojho náručia.

V r. 44. kráľ Herodes Agrippa začal prenasledovanie kresťanov. Vtedy Jánov brat – Jakub, zahynul mučenicou smrťou a Petra uväznili. Po týchto udalostiach sa apoštoli so súhlasom Matky Božej rozhodli odísť z Jeruzalema. Losom medzi sebou rozdelili krajiny, do ktorých sa mali vydať s blahozvestou Evanjelia. Losovania sa zúčastnila aj Deva Mária a vybrala si los s teritóriom dnešného Gruzínska. S veľkou radosťou prijala Svoj los a začala sa chystať na cestu. Vtedy sa Jej zjavil Anjel, ktorý Jej zvestoval Božiu vôľu, aby ostala v Jeruzaleme. Anjel Jej oznámil, že Ona má niesť zvest' Evanjelia do inej krajiny a Gruzínsko bude osvietené neskôr. Mária, poslušná Božej vôli, ostala v Jeruzaleme spolu s Jánom a Jakubom, prvým biskupom jeruzalemskej Cirkvi. Ostatní apoštoli sa vydali do krajov, ktoré im pripadli v los.

Tradícia hovorí, že Matka Božia prebýva v Jeruzaleme, často navštevovala miesta zviazané s pôsobením a umučením Jej Syna. Židia, ktorí pozorne sledovali každý krok kresťanov, informovali veľkňazov, že Mária Matka Isusova, každý deň chodí na Golgotu, kľáči pred Isusovým hrobom, páli kadidlo a plače. Veľkňazi dali

postaviť ku hrobu stráž, aby sa tam nikto z kresťanov nemohol nepriblížiť. Dokonca mali rozkaz zabiť Božiu Matku, keby prišla ku hrobu. Mária neprestala prichádzať na toto sväté miesto. Božia moc spravila to, že Bohorodička sa stala neviditeľnou pred zrakom strážnikov. Boh záračným spôsobom uchránil Svoju Vývolenú pred nenávisťou židovského Sanhedrynu.

V tomto čase na Cypre žil Lazar, ktorého vzkriesil Christos. Keď ho Isus vrátil do života mal 30 rokov a ďalších 30 rokov prežil na Cypre. Apoštol Barnabáš ho vysvätil na biskupa. Veľmi sa trápil, lebo dávno nevidel Božiu Matku. Nemal odvahu ísť do Jeruzalema, lebo sa bál židovského prenasledovania, ktorí ho chceli zabiť. Keď sa o tom dozvedela Deva Mária, napísala Lazarovi list s prosbou, aby poslal za Ňou. Lazar tak hneď aj urobil a Matka Božia v doprovode sv. Jána vydala sa na plavbu na Cyprus. Plavba začala bez problémov, ale keď boli na mori, privalila sa búrka a silné vetry ju zanesli opačným smerom, na Egejske more – až k brehom Hory Atos. Matka Božia videla v tejto udalosti prejav Božej vôle, tak ako Jej zjavil Anjel. Hneď bez váhania vyšla na breh doposiaľ Jej neznámej krajiny.

Od chvíle, keď noha Presvätej Bohorodičky vstúpila na tento ostrov, nastali tu veľké zmeny. Deva Mária obyvateľom ostrova zvestovala o tajomstve vtelenia nášho Spasiteľa Isusa Christa, o Jeho Umučení, Zmŕtvychvstaní a Nanebovstúpení. Túto zvest' potvrdzovala zázrakmi tak, že mnohí prijali vieru v Christa. Ľudia s otvoreným srdcom prijímali Jej slová, vebili Boha a túžili prijat' krst. Na Atose Božia Matka nechala jedného zo spolupracovníkov apoštolov, aby tam umočoval vieru. Keď opúšťala Atos, požehnala ľud a vypovedala slová: „Toto miesto mi je dané mojim Synom a Bohom, ako môj údel-diel. Nech láska Božia spočinie na tomto mieste a jeho obyvateľoch. Nech prekvitá zemskými darmi a jeho bohabojným obyvateľom, nech bude pripravený život v nebi. Budem orodovníčkou toho miesta a prostredníčkou medzi Bohom a jeho obyvateľmi v ich spásu“.

Potom Presvätá Bohorodička vyplávala na Cyprus. Navštívila Lazara a vrátila sa do Jeruzalema. Tu k Nej prichádzali zástupy, Ona všetkých srdečne prijímala, potešovala, blahoslavovala. Uzdravovala chorých, viedla hriešnikov k pokániu, každého potešovala na duchu a posilňovala vo viere.

Veľmi ťažko znášala slávu, preto sa často uchýľovala na Olivovú Horu, kde sa modlila. Prosila Boha, aby sa čo najskôr mohla stretnúť so svojim Synom., prosila Boha za rozšírenie kresťanskej viery, za novopovstávajúce kresťanské spoločnosti. A tu, na tomto mieste, Jej Anjel (15 dní a 3 dni napred) zvestoval príchod Jej smrti. Keď sa vrátila z poslednej modlitby na Olivovej Hore, nadpozemská sláva naplnila Jej dom, nebeské zástupy Ju obštúpili, usnula v Hospodinovi a Jej Syn, Hospodin Isus Christos, vzal ju k sebe do Nebeského Kráľovstva.

Spracované podľa: Żywot Przenajświętszej Bogarodzicy w świetle Pisma i Świętej tradycji

ŽIVOTY SVÄTÝCH

Svätí mučeníci Flor a Lavr

Mučeníci Flor a Lavr boli rodnými bratmi nielen podľa tela, ale aj podľa ducha. Žili v 2. stor. po Christovi na území Byzancie, neskôr sa presťahovali do Illyrie (územie bývalej Juhoslávie).

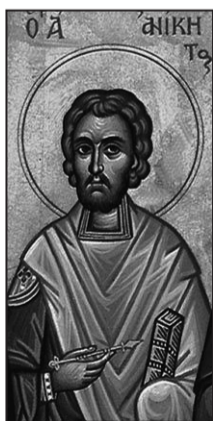
Živili sa kamenárstvom (tomuto remeslu, ale hlavne Christovej viere, ich naučili bohabojní kresťania Prokl a Maxim). Správca Illyrie Likaon poslal bratov do susednej oblasti, kde sa mali podieľať na stavbe pohanského chrámu. Svätí ťažko pracovali na stavbe, utŕžené peniaze rozdávali chudobným, avšak sami držali prísny pôst a neprestajne sa modlili.

Raz však syn miestneho šamana Mamertina neopatrne podišiel k stavbe a úlomok kameňa mu vážne poškodil zrak. Svätí Flor a Lavr sa snažili upokojiť rozhnevaného otca tým, že jeho syn sa uzdraví. Mládenca vzali k sebe a viedli ho k viere v Christa. Potom ako chlapec vyznal Isusa Christa ako Skutočného Boha, bratia sa nad ním pomodlili a chlapcovi sa skutočne vrátil zrak. Po zhladnutí tohoto zázraku otec mládenca otec taktiež prijal Christovu vieru.

Keď sa ukončila stavba chrámu, bratia zvolali kresťanov, ktorí pomáhali na stavbe, zvrhli pohanské idoly a na východnej strane postavili svätý kríž. Celú noc strávili v modlitbách, ožiarení nebeským svetlom.

Dozvediac sa o tom, správca oblasti vyniesol ortiel nad bývalým pohanským kňazom Mamertinom, jeho synom i 300 kresťanmi a nariadil ich upáliť. Mučeníci Flor a Lavr boli odeskortovaní k správcovi Likaonovi, ten ich dal hodiť do hlbokéj opustenej studne a zasypať zemou. Po mnohých rokoch boli sväté ostatky mučeníkov Flora a Lavra nájdené neporušené a prenesené do Konštantinopolu.

V Minei (bohoslužobná kniha, pozn. autora) na mesiac august sa píše, že svätí mučeníci Flor a Lavr sú uctievaní ako ochrancovia domácich zvierat. Podľa ústnej tradície s odkrytím relikvií svätých mučeníkov Flora a Lavra prestali nevyjasnené pády zveriny v danej oblasti. Vtedy vznikla aj úcta k svätým bratom ako ochrancom koní a vidíme to aj na mnohých pravoslávnych ikonách, pôvodom z Byzancie ako aj z Rusi.

Svätí mučeníci Anikita a Fotios

Mučeníci Anikita a Fotios (Anikitov príbuzný) pochádzali z Nikomédie. Anikita, vojenský úradník, verejne odsúdil nariadenie cisára Diokleciána /panoval v rokoch 284 – 305 po Christovi/, ktorý dal vystaviť na hlavnom mestskom námestí náradia katov, aby tak zastrešili kresťanov.

Rozhnevaný Dioklecián prikázal mučiť svätého Anikitu a následne ho vrhnúť k rozžúreným šelmám, aby ho zožrali. Avšak vypustený lev sa stal krotkým a prítulným. Zrazu sa začalo silné zemetrasenie, vďaka ktorému spadlo Herkulesovo súsošie a pod prevalenou mestskou hradbou našlo smrť mnoho pohanov.

Kat vzal meč, aby odťal hlavu svätému, no sám padol bez známok života. Svätého Anikitu natiahli na koleso a pálili ohňom, avšak koleso sa samo zastavilo a oheň zhasol. Mučenika vhodili do kotla s vriacim olovom, no olovo vychladlo. Takto Hospodin chránil svojho služobníka, aby tým utvrdil mnohých.

Mučeníkov príbuzný - svätý Fotios, pozdravil trpiaceho a obrátiac sa k cisárovi, povedal: „Ty, ktorý sa klanáš idolom, tvoji bohovia sú nič!“ Vzápätí meč, vytasený nad novým vyznávačom, zabil samotného kata.

Mučeníkov uvrhli do väzenia. Po troch dňoch ich začal Dioklecián prehovárať: „Pokloňte sa našim bohom a ja vám dám slávu a bohatstvo“. Mučeníci odpovedali: „Nech zahynieš ty so svojou ctou a bohatstvom!“ Vtedy ich priviazali za nohy k divokým koňom, ale svätí, vláčení po zemi, zostali zdraví. Nakoniec Dioklecián rozkázal rozpáliť obrovskú pec. Mnohí kresťania, uchvátení hrdinskými činmi svätých Anikitu a Fotia, sami vstúpili do rozpálenej pece so slovami: „Aj my sme kresťania!“ Všetci tak spolu skončili svoju pozemskú púť s modlitbou na perách.

Telá svätých Anikitu a Fotia neutrpeli žiadnu ujmu od ohňa, dokonca aj ich vlasy zostali neporušené. Vidiac to, mnohí z pohanov uverili v Christa. Táto udalosť sa stala v roku 305 po Christovi.

Pravoslávna Cirkev Christova si každoročne ctí pamiatku svätých mučeníkov Flora a Lavra dňa 18./31. augusta a svätých mučeníkov Anikitu a Fotia 12./25. augusta.

Róbert IVAN

Svätí mučeníci Flor, Lavr, Anikita a Fotios modlite sa za nás hriešnych pred Hospodinom!

Z PRAVOSLÁVNEHO SVETA

Rumunský patriarcha Teoktist o novom Vatikánskom dokumente

Rumunský patriarcha Teoktist so znepokojením komentoval nedávno zverejnený dokument Vatikánskej Kongregácie pre otázky viery, v ktorom je Rímsko-katolícka cirkev nazvaná „jedinou a pravou“.

„Boli sme ohromení týmto dokumentom, vyvolávajúcim nepokoj v kresťanskom svete. Po takomto hrubom vyhlásení bude ťažko nájsť spôsob pokračovať v dialógu s Rímsko-katolíckou cirkvou, - do toho času, kým nás oni neuznajú ako Cirkev“ – vyhlásil patriarcha Teoktist.

Podľa patriarchu tento oficiálny Vatikánsky dokument iba zhoršuje medzináboženský dialóg a v cirkvách stavia brata proti bratovi. Patriarcha vyslovil nádej, že rímsky pápež Benedikt XVI. bude pokračovať v úsilí svojho predchodcu, zmieriť kresťanské cirkvi ku dosiahnutiu „svätej jednoty“.

V Kambodži zakázali kresťanom ohlasovať vieru

Ministerstvo pre náboženstvá a kultúry v Kambodži zakázalo predstaviteľom kresťanských vierovyznaní ohlasovať vieru po domoch, kázať a zvestovať svoje učenie medzi obyvateľmi, ktorých väčšiu časť tvoria budhisti.

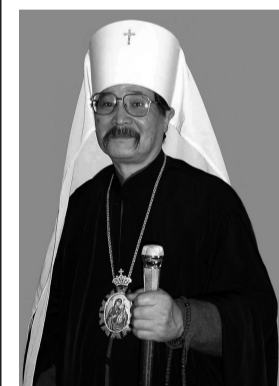
Nový zákon doslovene hovorí: „Kresťanom sa zakazuje klopať na dvere a zvestovať obyvateľom: „Zjavil sa Hospodin“. Tak-

tiež sa zakazuje šírenie náboženskej literatúry. Okrem toho, ministerstvo začalo kontrolovať výstavbu kresťanských chrámov.

Toto protikresťanské smerovanie sa začalo prejavovať už v r. 1999, v r. 2003 a z roka na rok sa stupňuje. Na kresťanských budovách sa objavujú nápisy: „Smrť kresťanom, nech žije budhizmus“.

V Tokiu sa konal snem Japonskej Pravoslávnej Cirkvi

V dňoch 7-8 júla 2007 sa konal v Tokijskom katedrálom chráme Vzkriesenia Hospodina snem Japonskej Pravoslávnej autonómnej Cirkvi, na ktorom sa zúčastnilo 74 delegátov: 38 duchovných a 36 laikov.

Snem započal molebenom, ktorý slúžil japonský metropolita Daniel, arcibiskup tokijský a biskup sendajsky Serafím za účasti japonského duchovenstva a veriacych.

Snem sa zaoberal aktuálnymi otázkami života Cirkvi. Japonská Pravoslávna Cirkev k dnešnému dňu počíta vyše 10 tis. veriacych japoncov. Okrem toho chrámy navštevuujú pravoslávni Rusi, Srbi, Gréci, Američania, žijúci v Japonsku. Za minulý rok zaznamenali 190 krstov a mnohí japonci sa pripravujú k prijatiu Pravoslávia. V japonskej Cirkvi slúžia 2 biskupi, 23 kňazov a 12 diakonov. Pravoslávie v Japonsku napriek mnohým ťažkostiam rastie a rozvíja sa.

OKIENKO PRE MLÁDEŽ

KRITIKA

Mnohokrát sa sťažujeme na všetko a na všetkých. S ničím nie sme spokojní. Výsledky práce iných zvyčajne skomentujeme slovami: „Veď ja by som to urobil lepšie!“ Keď sa zasa niečo nepodarí nám, sťažujeme sa na osud, zlý deň, ... dokonca na Samého Hospoda Boha.

Stane sa niečo zlé? Ako reagujeme? „Bože, prečo si to dopustil?“, „Prečo práve ja?“ ... Možno sa udeje niečo dobré, ... možno nie práve mne, ale susedovi. A my, namiesto radosti s blížnym, si znova kladieme otázky: „Prečo práve on a nie ja?“

Tak často zabúdame, že Boh najlepšie vie, čo je pre nás potrebné, ... čo je potrebné pre naše duše.

Bolo leto a bolo veľmi horúco. Dvaja starčekovia sa vracali domov z chrámu a rozprávali o kázni, ktorú tam

počuli. Duchovný v nej hovoril o tom, že Boh je Všemohúci a Najmúdrejší. Starčekovia sa zastavili pod veľkým dubom a začali rozprávať o všetkom možnom. Keď si chceli opraviť klobúk, zbadali, že na konároch duba visia veľké tekvice, keďže tekvicové semenko vyrástlo hneď pod stromom a rastlina sa vyšplhala až po jeho konáre.

- Aké nádherné tekvice! Také som nikdy nevidel, - začal prvý.

- Nezdá sa ti čudné, že na takej slabej rastlinke môžu vyrásť také veľké a ťažké plody? - začal premýšľať druhý.

- Bohu je všetko možné! - Ale, pýtam sa: Prečo Boh, ktorý môže všetko, dal takému veľkému a košatému stromu také malé žalude, kým malej, krehkej tekvici, dal také veľké a ťažké plody? Neurobil by Boh lepšie, keby to bolo naopak?

- Aj mne sa to vidí!

- Azda sa Boh pomýlil? Veď Boh musí myslieť na toľko vecí...

Kým sa starčekovia rozprávali o tekvici, zrazu spadol žalud' na nos jednému z nich.

- Boh urobil dobre, že stvoril žalude také malé! Keby to bola tekvica... moja úboha hlava!

A druhý s úsmevom ukončil rozhovor:

- Poďme. Boh vie viac než my. On všetko robí dobre!

Dajme si otázku: *Ako by asi dopadli tí starčekovia, ktorí „všetko vedeli najlepšie, lepšie, logickejšie by vedeli usporiadať tento svet - možno lepšie ako Sám Boh“, keby to skutočne bolo podľa nich?*

Nesnažme sa o to aj my. Usilujme sa radšej otvoriť svoje srdce na Boží hlas a so slovami modlitby „Nech sa stane Tvoja vôľa“ vrhnime sa do náručia Božej lásky, ktorá najlepšie vie, čo je pre nás najpotrebnejšie.

„JA SOM S VAMI PO VŠETKY VEKY!“

K Uspeniju Božej Matky

Keď procesia dorazila do Getsemáni, apoštoli sa ešte raz rozlúčili s Matkou Božou a s plačom zložili Jej telo do hrobu. Vchod do jaskyne, v ktorej pochovali Devu Máriu privali veľkým kameňom. Tri dni apoštoli neodchádzali od hrobu Bohorodičky, ale modlili sa a spievali žalmy. Neviditeľné zástupy anjelov oslavovali Božiu Matku spolu s nimi.

Z prozreteľnosti Božej pri Uspeniji Presvätej Bohorodičky apoštol Tomáš nebol. Do Jeruzalema prišiel na tretí deň po pohrebe. Keď sa dozvedel o smrti Devy Márie, o jej pohrebe, veľmi ľutoval, že sa s ňou nemohol rozlúčiť a dostať jej blahoslovenie. Túžil vidieť aspoň telo Matky Božej zložené v hrobe. Apoštoli rozumeli Tomášov žiaľ, preto šli ku hrobu, aby ho otvorili. Ale telo tam nebolo. Boli tam iba plachty a ryza Presvätej Bohorodičky a všetko naplňovala ľúbezna vôňa. Vtedy prítomní zrozumeli, že Isus Kristus vzkriesil svoju Matku a z hrobu ju vzal do neba. Tradícia hovorí, že apoštol Tomáš, keď opúšťal zarmútený Jej hrob, Matka Božia, aby ho potešila, z neba mu zoslala pojas /pás/ svojich šiat.

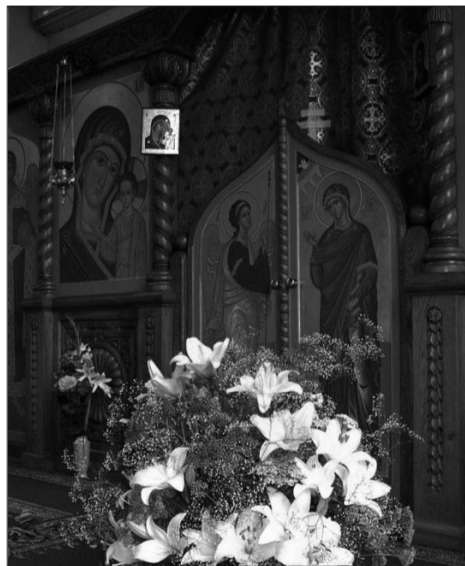
Tretí deň po pohrebe sa apoštoli zhromaždili, aby spolu večerali. Mali zvyk, že keď stolovali, nechávali voľné miesto pri stole, kde kládli kúsok chleba na pamiatku Isusa Christa. Tento kúsok volali „HOSPODINOVÝM DIELOM“. Po ukončení večere všetci vstali, ďakovali Bohu za pokrm, velebili Svätú Trojicu končiac modlitbu slovami: „Hospodi, Isuse Christe, pomáhaj nám“. Potom lámali chlieb - Hospodinov diel, prijímajúc ho ako blahoslovenie. Toho večera apoštoli premýšľali a hovorili iba o tom, ako nenašli v hrobe telo Matky Božej. Vtedy, keď začali lámať chlieb a začali velebiť Svätú Trojicu, zrazu počuli spev anjelov. Uzreli na nebesiach Presväť Devu Máriu medzi nebeskými mocnosťami vo veľkej chvíle. Bohorodička povedala apoštolom: „Radujte sa! Ja som s vami po všetky časy!“ Na tieto slová zhromaždenie apoštolov zvolalo: „Pre-sväť Bohorodička, pomáhaj nám!“

Pre potešenie, pre posilnenie viery, vzali z hrobu Jej ryzu a odišli z Jeruzalema s radosťou, aby šli do celého sveta ohlasovať Evanjelium Isusa Christa vo viere, že Matka Božia neustále drží nad nimi svoju láskavú materinskú ruku.

„Ja som s vami po všetky veky“. Vo viere v toto prisľúbenie Matky Božej sa aj nám ľahšie kráča cestou života. Lebo v Márii, Matke Božej, všetky pokolenia ľudského rodu dostali mocnú Zástankyňu, Orodovničku, Modlitebničku pred trónom Hospodina, ale hlavne láskavú a Milujúcu Matku. Vtedy, keď Jej Božský Syn zomieral na kríži, aby nás spasil, v posledných chvíľach zemskeho života, dal nám Máriu za Matku, keď povedal sv. apoštolovi Jánovi a tým aj nám: „Hľa Matka Tvoja, ... Matka Vaša“. /Jn 19,27/

Táto naša nebeská Matka nás neopúšťa a hlavne v ťažkých chvíľach nám prejavuje svoju lásku a pomoc.

Stalo sa to len nedávno v Grécku. Neprešiel ešte ani rok od svadby Herminy s Erikom, keď nečakane mladá žena ochoro-

rela na rakovinu. Hermina, ktorá bola lekárkou, dobre vedela, čo znamená dostať rakovinu. Malá nádej na uzdravenie, ale netrčila vieru v Boha a v pomoc Presvätej Bohorodičky. Jej manžel bol pravý opak. Stratil všetku nádej a začal na všetko nariekať preklínať.

Jedinou morálnou oporou Herminy bola jej babka, veriaca, veľmi nábožná, ktorá ustavične prosila Boha za svoju vnučku. Hermina vidiac to veľké úsilie babky, často jej hovorila: „Ja by som mala byť pomocou tebe, babka, a ja čakám podpory od teba“. „Netráp sa“ - potešovala ju babka, - „Boh, Matka Božia, neraz zázračne prichádzajú s pomocou. Neustále prosím Bohorodičku, aby ti darovala zdravie“.

Keď sa však vytratila posledná nádej na zlepšovanie, lekári sa snažili

svoju kolegyniu pripraviť na to posledné, Hermina poprosila babku, aby za ňou v cirkvi poslúžili moleben k Presvätej Bohorodičke a zavolała kňaza, aby ju vyspovedal. Po prijatí sv. Eucharistie sa chorá trochu upokojila. Chcela ostať sama iba v prítomnosti malej ikonky Božej Matky. Modlila sa k Bohorodičke by jej pomohla v trápení.

Prešlo pár dní, keď v jeden večer Herminina babka stretla na nemocničnej chodbe neznámu ošetrovatelku, ktorá pôsobila majestátnym dojmom. Zafascinovaná jej výzorom ju pozdravila slovami: „Som rada, že máme novú opatrovatelku“. Vtedy neznáma odpovedala: „Som Matka milujúca Christa. Počula som vaše prosby a prišla som pomôcť chorej. Zajtra Hermina bude úplne zdravá“. Udivená žena, neveriac vlastným očiam a ušiam, zastala na moment ako skamenelá. Potom sa rýchlo ponáhľala ku chorej a všetko jej rozpovedala. Hermina sa usmiala a povedala: „Áno babka, aj ja som videla Matku Božiu. Prišla k mojej posteli, pohladkala ma po hlave a sľúbila, že mi pomôže. Keď odchádzala, poprosila ma, aby som sa viac privinula k Jej Synovi Isusovi Christovi“.

Takmer celú noc strávili v duchovnej radosi a ďakovných modlitbách. Skoro ráno, ešte pred lekárskou vizitou, Hermina vstala z postele, obliekla sa, sadla do kresla a čakala na príchod lekárov. Keď vošli do izby a zbadali, že doteraz beznádejne chorá, sedí zdravá, nejaviac najmenej známky choroby, jeden z lekárov povedal: „To bude chvíľkové zlepšenie po najnovších procedúrach, ktoré sme použili“. Vtedy sa ozvala Hermina: „Páni doktori! Ako lekárka vám môžem potvrdiť, že moje vyliečenie nie je výsledkom lekárskeho procedúry, ale vďaka Bohu a výlučne Matke Božej“.

Vtedy všetci prítomní, vidiac tieto nevídané veci, poďakovali Bohu a Najsvätejšej Deve za toto zázračné uzdravenie.

Bohorodička celý svoj pozemský život žila v túžbe po stretnutí so svojim Synom, Hospodinom Isusom Christom, preto aj jej smrť sa stala nádherným USNUTÍM. Prosme ju, aby nám pomáhala ísť životom s Christom, v túžbe byť s Ním, veriac v Jej prisľúbenie „Radujte sa! Som s vami po všetky veky!“ ... a keď sa naplní čas, aj naša smrť bude nádherným prechodom do Nebeskej vlasti.

diakon Dušan Tomko

OTÁZKY A ODPOVEDE

Často vidím, že ľudia prídu do pravoslávneho chrámu a nevedia ako sa majú správať, čo môžu a nemôžu robiť, či môžu zapáliť sviecu, ako sa prežehnať a podobne...

Už spôsob, ako vstupujeme do chrámu, môže iným čosi povedať o našej viere a úcte k Bohu. Do chrámu vždy vstupujeme s nábožnou úctou. Muži majú na znak úcty v chráme v zásade nepokrytú hlavu (výnimkou sú mnísi, ktorí nosia kamilavku aj v chráme, a biskupi resp. kňazi s mitrou). Naopak, ženy tradične mávali na hlave šatky (čo sa v mnohých východných krajinách dodnes dodržiava), pretože svoju okrasu - vlasy - v chráme nie je vhodné ukazovať. Takto hovorí aj svätý apoštol Pavol. (1 Kor 11, 4-15).

Hneď po vstupe do chrámovej lode sa hlboko pokloníme a prežehnáme. Hlboká poklona je znakom našej úcty voči Bohu, je znakom našej pokory, že si uvedomujeme svoju hriechnosť a malosť. Dotyk rukou zeme vyjadruje poníženie sa pred Bohom a vedomie, že z prachu zeme sme boli vzatí. (Gn 3, 19)

Dôležité je uvedomiť si svoju hriechnosť, ponížiť sa pred Bohom. Poklona je zároveň veľmi krásny a hlboký spôsob oslavy Boha, vo všetkých východných cirkvách mimoriadne obľúbený. Je to krátka, ale účinná modlitba, pri ktorej sa zapája nielen duch, ale aj telo - teda celý človek. Býva častým a chvályhodným zvykom, že sa táto poklona pri príchode i pri odchode z chrámu robí tri razy.

Treba tiež niečo povedať o starobylej kresťanskej tradícii zapalovať v chráme sviecy. Potom, ako vstúpime do chrámu a tri razy sa pokloníme, ideme kúpiť sviecy a uctiť si ikony. Kúpa takejto sviecy je našim darom pre chrám a je formou obety. Táto obeta má však byť iba akousi predstaviteľkou všetkých našich obiet Bohu, ktoré konáme v celom našom živote. Pri zapalovaní sviecy je možné v modlitbe spomenúť niekoho meno, za koho prinášame túto malú obetu. Svieca, ktorá môže zhorieť celá, predstavuje náš život - aj my máme celý svoj život bezo zvyšku darovať Bohu. Jej plameň symbolizuje tiež žiarivé svetlo našich dobrých skutkov.

Vo Veľkom pôste sa pri vstupe do chrámu a pri odchode z chrámu má robiť veľká metánia. Najprv si klakneme na kolená a potom sa zohneme tak hlboko, až kým sa čelom nedotkneme zeme. Dotyk čela na zem predstavuje najhlbšiu pokoru, uponíženie sa pred Bohom a uvedomenie si vlastnej hriechnosti a malosti. Veľká metánia je najmä symbolom pokánia. Pred Bohom nelutujeme ani svoje nohavice či sukňu, ani svoje čisté umyté čelo, ale padneme pred ním na zem do prachu, pretože On je pre nás viac než toto všetko.

Žiaľ, mnohí zastávajú bludnú mienku, že takéto vonkajšie prejavy našej viery sú zbytočné, zastaralé. Ak sa však nenaučíme vyjadriť svoju úctu navonok, a to v prvom rade v chráme, ako budeme vedieť prejavovať svoju vieru medzi ľuďmi, mimo chrámu? Ak budeme schopní svoju vieru prejavovať navonok v cirkvi, Pán nám postupne dá silu, aby sme ju prejavovali aj v životných situáciách a svedčili neveriacim.

Človek nie je len duša, ale aj telo a aj telo je povolane k vzkrieseniu a osláveniu, preto aj telo je nevyhnutné zapájať do modlitby poklonami, prežehňaním, bozkaním ikon... A ak ideme okolo chrámu a hoci len tri razy sa s úctou pokloníme hneď pri dverách, Pán nezabudne na našu modlitbu, ale prijme ju so zaľúbením ...

otec Ján

ZO ŽIVOTA CIRKVI

Návšteva rumunského patriarchu Teoktista

Na pozvanie vладыky Krištofa, arcibiskupa pražského a metropolitu českých zemí a Slovenska, navštívil v dňoch 12. – 15. júla 2007 našu miestnu Cirkev Jeho Bláženosť rumunský patriarcha Teoktist, najvyšší predstaviteľ Rumunskej Pravoslávnej Cirkvi.

Našu michalovskú eparchiu pri tejto návšteve zastupovali – správca eparchie, prot. Mgr. Bohuslav Senič a riaditeľ ÚERPC v Michalovciach, prot. Mgr. Vasil' Bardzák, PhD.

V programe návštevy patriarchu Teoktista bolo stretnutie s predsedom Poslaneckej snemovne Ing. Miroslavom Vlčkom a primátorom hlavného mesta Prahy MUDr. Pavlom Bémom.

V sobotu 14. júla posvätil patriarcha základný kameň chrámu sv. mučeníka Valentína, ktorý má byť vybudovaný v historickej časti Mostu a má byť pamätníkom rumunským osloboditeľom Československa. V nedeľu 15. júla patriarcha Teoktist slúžil spolu s našimi archijerejmi, duchovenstvom a veriacimi slávnostnú Svätú Liturgiu v katedrálnej chráme sv. Cyrila a Metoda v Prahe.

92-ročný patriarcha Teoktist poskytol aj 30 min rozhovor pre české médiá, ktoré milo prekvapil svojou láskavou bezprostrednosťou, múdrosťou a inšpirujúcim duchovným slovom.

ZO ŽIVOTA EPARCHIE

Chrámový sviatok v Sobrance

V nedeľu - 15. júla, Pravoslávna cirkevná obec Sobrance oslávila chrámový sviatok Sv. apoštolom rovného Vladimíra, kniežata kyjevského, ktorý je patrónom sobranského pravoslávneho chrámu, ktorý je zatiaľ vo výstavbe, aj celej farnosti. Krásne slnečné počasie už od rána umocňovalo sviatočnú atmosféru.

Odpustové slávnosti začali veľkou večerňou v predvečer sviatku sv. Vladimíra a pokračovali v nedeľu ráno utreňou a slávnostnou Sv. liturgiou, ktorú za účasti veriacich z celého sobranského arcidekanátu slúžili kňazi, ktorí prijali pozvanie na tieto slávnosti: arcidekan, d.o. Marián Čičvák, správca PCO Úbrež., d.o. Vitalij Krasij, správca PCO Choňkovce., d.o. Vasile Schirta, správca PCO Nižná Rybnica., d.o. Peter Bačovčin, správca PCO Ruský Hrabovec., miestny duchovný prot. Bohuslav Senič a diakon Dušan Tomko. Slávnostnú kázeň predniesol d.o. Marián Čičvák, sobranský arcidekan, ktorý v nej priblížil osobu sv. kniežata Vladimíra a jeho význam pre nás, pre našu dobu.

Na záver sa všetkým prítomným za účasť a modlitby poďakoval správca farnosti prot. Bohuslav Senič a pomazaním posväteným olejom sa ukončili slávnosti chrámového sviatku Sv. apoštolom rovného kyjevského kniežata Vladimíra.

PCO Sobrance

SRDEČNE VÁS POZÝVAME

Celoeparchiálne odpustové slávnosti

v Nižnej Rybnici,

ktoré sa uskutočnia

18. – 19. augusta 2007

s týmto programom:

SOBOTA

- 17.00** Malé posvätenie vody pri kríži
- 18.00** Vsenočné bdenie
- 21.00** Svätá tajina Jeleopomazania
- 24.00** Modlitby k sv. prijímaniu a poklonenie sa ostatkom svätých

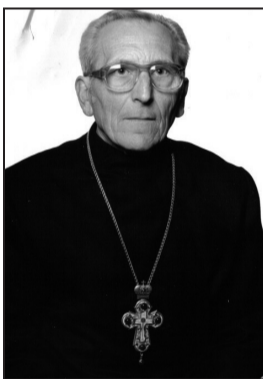
NEDEĽA

- 01.00** Mariánske piesne
- 01.30** Akafist k Uspeniju Božej Matky
- 02.30** Molebny a panachydy
- 03.30** Paraklys k Presvätej Bohorodičke
- 05.00** Časy 3 a 6
- 06.00** Prvá Svätá Liturgia
- 09.00** Posvätenie nového ikonostasu
- 09.15** Slávnostná Svätá Liturgia

veriaci PCO Nižná Rybnica
so svojim duchovným otcom

**Tešíme sa na Vašu účasť
a spoločné modlitby**

BLAHOŽELÁME

Dňa 19. augusta si krásne jubileum 45 rokov kňazskej služby pripomína **mitr. prot. Mgr. Mikuláš Sedlický**. Otec Mikuláš sa narodil 29. mája 1938 v Zdober. Teologické štúdium na Pravoslávnej Bohosloveckej fakulte v Prešove ukončil v r. 1962.

17. augusta 1962 bol vysvätený vладыkom Dorotejom na diakona a 19. augusta chirotonizovaný na kňaza. Otec Mikuláš počas svojej duchovenskej služby pôsobil ako správca v PCO: Košický Klečenov, Zemplínske Hradište, Cejkov a od roku 1996 je správcom PCO Hažín.

Za jeho obetavú prácu v Hospodinovej vinici mu boli udelené viaceré cirkevné vyznamenania: titul protojereja, právo nosenia nabeđennika, kríža s ozdobami a mitry. Tiež mu bol udelený Rad sv. Cyrila a Metoda a pamätný Cyrilo-metodejský kríž.

Touto cestou prajeme otcovi Mikulášovi hojnú Božiu blahodať, pevné zdravie, silu a odhodlanie pre ďalšiu prácu na nive Christovej.

Na mnohaja i blahaja lita!

Z REDAKCIE

K 1. júlu 2007 došlo k zmene na poste šéfredaktora mesačníka PRAMEŇ. Týmto chceme vyjadriť poďakovanie za úsilie pri tvorbe časopisu bývalému šéfredaktorovi, o. diakonovi Mgr. Ivovi Ozimaničovi. Novým šéfredaktorom sa stal o. diakon Dušan Tomko.

Časopis naďalej bude prinášať informácie zo života našej miestnej Cirkvi, ale aj pravoslávneho sveta., duchovné čítanie, aby bol tým prameňom, ktorý bude hasiť duchovný smäd.

Vaše príspevky a návrhy naďalej zasielajte na adresu redakcie alebo e-mail: redakciapramen@post.sk.

redakcia

ZO ŽIVOTA EPARCHIE

Posviacka nového ikonostasu v Michalovciach

Pri príležitosti chrámového sviatku sv. Cyrila a Metoda v katedrálnej chráme v Michalovciach, bola 8.

júla tohoto roku posviacka nového ikonostasu. Posviacku vykonal správca eparchie, prot. Bohuslav Senič, správca PCO Sobrance a riaditeľ ÚERPC v Michalovciach, prot. Vasil' Bardzák, PhD., správca PCO Brezina, s duchovnými - mitr. prot. Jánom Hatrakom, správcom PCO Šamudovce, mitr. prot. Petrom Semancom, d.o. prof. Jánom Šafinom, PhD., duchovným v Michalovciach a miestnym duchovným Štefanom Horkajom.

Sv. Ján Damašký píše, že obraz je pripomínanie. „Tak ako obyčajné písmená knihy sa stávajú nezvyčajným zobrazením cez slovo pre ucho, takým sa stáva ikona pre oči. A s ňou sa v mysli zjednocujeme“. Ikony sa maľujú preto, aby sme cez ikony videli veľkú pokoru Boha - Logos. Pripomínali si Jeho život, utrpenie a spasiteľnú smrť, z ktorej prišlo vykúpenie celého sveta.

Ikonostas v katedrálnej chráme sv. Cyrila a Metoda v Michalovciach napísal ikonopisec, duchovný Dimitrij Lewssis z USA, ktorý napísal aj ikony v kaplnke Kňazského seminára PBF PU v Prešove., ikony pre pravoslávne chrámy v Sabinove, Medzilaborciach, Strážskom a michalovský ikonostas je jeho 52 ikonostas, ktorý napísal.

Ikonostas chrámu v Michalovciach má 46 ikon. Pri jeho zrodení nám pomáhali mnohí dobrodinci. Ikonu Isusa Christa a Bohorodičky zakúpila Bohuznáma vdova., Mestský úrad v Michalovciach zakúpil ikonu sv. archanjela Michala, aby chránil naše mesto, po jednej ikone zakúpili rodina Štefaničová a rodina Ing. Júliusa Chvostaľa., ikonu sv. prvomučeníka Štefana zakúpila rodina Horkajová a iní.

Chceme poďakovať každému, kto pomáhal pri tomto diele. Nech každému Boh vynahradí za každý dar na toto dielo a za pomoc stonásobne.

Na mnohaja i blahaja lita!

prot. ThDr. Štefan Horkaj
správca katedrálneho chrámu

ZO ŽIVOTA EPARCHIE

Chrámový sviatok v Blatných Remetoch

Dňa 8. júla 2007 sme prežili krásny a Bohom požehnaný deň. Ako obvykle, aj tento rok sa zišli duchovní a veriaci z okolitých cirkevných obcí na sviatku sv. Cyrila a Metoda v PCO Blatné Remety. Liturgia začala o 9.00 hodine. Počas nej sa k veriaciom prihovril otec arcidekan Mgr. Marián Čičvák, správca PCO Úbrež, ktorý v kázni vyzdvihol význam sviatku sv. Cyrila a Metoda.

Na záver sa k veriaciom prihovril aj miestny duchovný, otec Mgr. Vasile Schirta, správca PCO Nižná Rybnica a Blatné Remety. Zároveň sa poďakoval za účasť na tejto slávnosti duchovnému otcovi Mariánovi Čičvákovi a otcovi diakonovi Dušanovi Tomkovi, ich rodinám a veriaciom, ktorí sa tohoto sviatku zúčastnili.

Slávnosti sa ukončili obchodom okolo chrámu s čítaním Evanjelií. Veríme, že z roka na rok sa bude počet veriacich na tomto sviatku zväčšovať a všetkým zúčastneným vyprosujeme u Hospoda Boha zdravie a bohatstvo milosti. Nech v nádeji kráčajú „a radujú sa všetci, ktorí dúfajú v Teba, Bože...“ (Žalm 5,12)

Mgr. Vasile Schirta
správca PCO Nižná Rybnica a Blatné Remety